

Náš třída o přestávce aneb jak se (ne)stát králi tanečního parketu

fejeton

Andrea Lázníčková (6. A)

Škola – to je někdy pořádný tanec. A co teprve, když se po nekonečné hodině ozve spásné zvonění, které nám ohlašuje, že právě začala přestávka? To začíná ten pravý čardáš!

Ve stejný okamžik všichni radostně vyskočí z lavic a s batohy na zádech se *snaží* dostat do své třídy. Proč zdůrazňuji *snaží se*? S „dopravou“ na našem gymnáziu je to velice složité, prostorné chodby ani široká schodiště nezabrání každou přestávku vznikajícím tlačenicím.

Tlačence však nejsou ničím v kontrastu s frontami v bufetu. Čekat zde vyžaduje velkou trpělivost. Jako daň za svůj oblíbený pokrm se musíte mačkat doslova „játro na játro“ v malé místnůstce sousedící s kabinetem hudební výchovy. Představte si ten pocit, kdy se konečně dostanete k pultu, vyslovíte své přání a jako odpověď se ozve: „Zapečená došla, už nemáme teplá jídla, zbyly jen rohlíky.“

V tu chvíli vám hlavou probleskne něco o vraždě a mrhání časem a nakvašeně odcházíte. Stále se ještě snažíte dostat do třídy. Spěcháte po chodbě, odpovídáte na pozdrav několika svým kamarádům z vedlejších tříd, míjíte dvojice cukrující na oknech a konečně stojíte před 6. A.

Když s úlevou zasednete do své lavice (ať už se zapečenou bulkou nebo bez ní) a prohodíte něco o organizaci a nespravedlnosti na světě, zjišťujete, že vám nikdo nevěnuje pozornost. Všichni jsou totiž zaměstnání opisováním úkolů do matematiky. Trhnete sebou, protože ačkoliv jste se do školy samozřejmě pečlivě připravili, na domácí úkol do matematiky jste dočista zapomněli! Bleskurychle (jako při pánské volence v tanečních) vytahujete sešit, pravítko a tužku a snažíte se zachránit, co se dá. Šťěstí vám přeje a čas je k vám milostivý, „opisovací akci“ dokončujete těsně před zvoněním, chvilku před příchodem učitele.

S pyšným úsměvem a svěťáckým výrazem ve tváři se pohodlně usadíte na židli a spokojeně se rozhlédnete kolem sebe. Úsměv vám však okamžitě ztuhne na rtech, když váš pohled utkví na nesmazané tabuli a když vám nějaký dobrák poklepe na rameno se slovy: „Víš to, že seš služba? Nejsou tady ani křídý ani třídnice.“ Se záupněm se svezete pod lavici, po vítězoslavném výrazu ani památky. S vypětím všech sil se zvednete a zamíříte smazat tabuli. Pak vyběhnete ze dveří třídy, kde se srazíte s právě přicházejícím učitelem. Vysvětlíte mu, že ještě musíte sehnat křídý a třídnici, což není vůbec jednoduchý úkol. Když křídý a hlavně třídní knihu najdete a vrátíte se do třídy (udýchaní jako po právě dotančené nekonečné polce se spoustou otáček), oznámí vám učitel, že dostáváte další týden služby za nedochvilnost a nespolehlivost ...

Každý školní den, dokonce i každá přestávka je jiná. Někdo jí propluje ladně a v poklidu jako při majestátním waltzu, nic ho nevyvede z míry. Někdo se raději drží scénáře dynamické cha-chy

nebo spíš rychlého jivu, kdy naprosto nestíhá. Někdo se snaží zapůsobit na učitele u zkoušení nebo vynutit si vypracovaný úkol spolužáka za použití znalostí žádostivého tanga a rumby. A někdo si jen tak užívá – jako by tančil hravou macarenu.

A o to jde! Největší schopností je umění bravurně protančit danou situací. A když se to podaří podle našich představ, můžeme se hrdě titulovat „králi tanečních parketů“!